

[Lis Møller.]

100 pct. Jeg må indrømme, at jeg kan ikke rigtig se, hvori forenklingen består.

En anden grund til, at vi kan tilslutte os lovforslaget, er, at vi får mulighed for at komme det overvældende medicinforbrug, for ikke at sige medicinmisbrug, til livs. Vi er nok et af de folk i verden, som fortærer flest piller. Lægerne har efter min mening været for rundhændede med at skrive recepter, hvilket jo også erkendtes af lægernes formand, Jørgen Fog, i en udtalelse til Berlingske Tidende i søndags.

En tredje grund er, at lovforslaget indeholder en besparelse for staten på 33 mill. kr. Endelig er der den grund, at man med dette lovforslag rører ved de lovbundne udgifter. Det kan altså lade sig gøre, og det er godt at have et eksempel til efterfølgelse.

På min gruppes vegne skal jeg altså anbefale lovforslaget.

Kofoed: Da vi havde lovforslaget om sygesikring til behandling i folketinget, blev også spørgsmålet om tilskud til lægemidler rejst. Det blev drøftet ret indgående på det tidspunkt i socialudvalget, uden at man dengang fandt nogen anden ordning end den med hensyn til sygekasserne.

Det resulterede imidlertid i, at daværende socialminister Nathalie Lind nedsatte en arbejdsgruppe, som skulle se på disse spørgsmål, og så skulle amtskommunerne i mellemtiden indtræde i sygekassernes sted med hensyn til betaling af medicin. Denne arbejdsgruppe blev imidlertid afløst af et udvalg, som afgav betænkning den 4. september 1972, og det er i princippet udvalgsflertallets forslag, der i dag fremstår som regeringens forslag til lov om ændring af sygesikringslovens § 7, stk. 1 og 2, samt § 21, stk. 2.

Det er jo ret hurtigt at ændre en lov, før den er trådt i kraft, og det giver også lidt mere arbejde i folketinget. Det skal indrømmes, at den nuværende ordning, hvor medicin er opdelt i de 3 afsnit: I, II og III, måske har ført visse uheldige administrative problemer med sig; bl. a. har jeg indtryk af, at afsnit III-medicinen har givet endog ret store problemer. Ordningen har hidtil været den, at patienterne har betalt de 25 pct. af udgiften til tilskudsberettiget medicin, uanset hvilken gruppe den har tilhørt. Men som

sagt nåede man ikke i sin tid at gennemføre de ændringer, der skulle til, i sygesikringen for at få en ny ordning, og så skulle altså amtskommunerne træde ind i sygekassernes sted. Så havde de fleste vel regnet med, at sygesikringsloven skulle sættes i gang pr. 1. april 1973, således som vi vedtog den i sin tid. Men hvad sker nu? Nu sker der det, at den 14. december 1972 fremsætter socialministeren et lovforslag, som skal ændre disse paragraffer; vi skal have en ny ordning med hensyn til medicin.

Må jeg i denne forbindelse sige til socialministeren, at det forekommer mig at være lidet betænksomt og nærmest må betragtes som udtryk for ingen eller meget liden planlægning at komme med dette lovforslag så sent. Når udvalgsbetænkningen forelå den 4. september 1972 og lovforslaget stort set følger udvalgsbetænkningen, hvorfor i alverden kunne dette lovforslag så ikke være fremsat den 14. oktober 1972? Så havde lovforslaget i hvert fald haft en rimelig chance for at være færdigbehandlet inden jul, og samtidig havde amtskommunerne haft en fair chance for at få tingene lagt på plads, så de kunne køre det i gang den 1. april. Hvad skal folketinget nu gøre? Skal vi hjælpe socialministeren, skal vi, som den ærede ordfører for SF sagde ved det foregående lovforslags behandling, sætte vores stempel og så ud af klappen med dette lovforslag for at tilfredsstille dels socialministeren, dels amtskommunernes embedsmænd, der skal køre det i gang? Eller skal vi give os tid til at behandle dette lovforslag seriøst? For hvis man gennemlæser betænkningen, får man det indtryk, at det ikke er sikkert, det er den ideelle løsning, udvalgsflertallet har fundet frem til. Der er en kort opremsning af, hvordan ordningerne er i andre lande, men det kunne jo godt være, at folketingsudvalget kunne finde på en ordning, der var endog bedre end den, man har her.

Nu er det jo ikke alene et spørgsmål om refusionernes størrelse, det er også, som socialdemokratiets ordfører nævnte, et spørgsmål om at begrænse overforbruget af medicin. Men det er også et spørgsmål, om den gruppering af medicinen, som der lægges op til, bliver den rigtige. Jeg kan ikke se, at lovforslaget på det sene tidspunkt, det er fremsat, giver nogen mennesker en rimelig chance for at lave denne nygruppering, så